

9 Junio, 2018

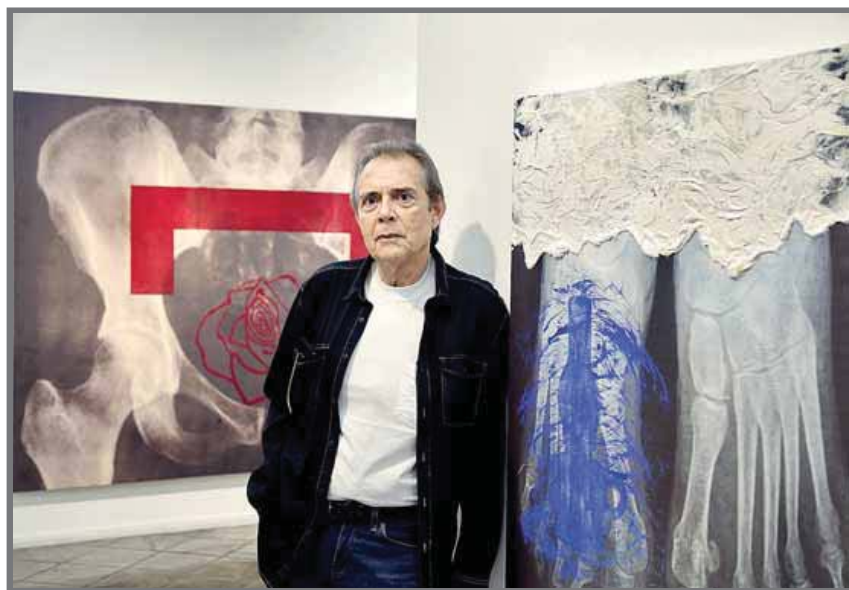
Dipòsit legal: GI-535-1978

Joan Pere Viladecans

Artista

“Tenim cultura de gran país, però el comportament és de país petit”

● La setmana vinent inaugura una exposició a la sala Volart de la Fundació Vila Casas a Barcelona en què vol incidir en els camins paral·lels de la ciència i la creació artística

Joan Pere Viladecans, al costat de les obres que presenta als Espais Volart ■ ANDREU PUIG

Jaume Vidal
BARCELONA

L exposició que inaugurarà la setmana vinent parla de mirades interiors. Si mirem el catàleg, els quadres contenen imatges de radiografies, amb ossos, i també vísceres. Aquesta és la seva mirada interior?

El títol de l'exposició, que és *Una mirada interior. Una mirada interior?*, amb interrogant, tracta de reflexionar sobre quina és la nostra autèntica mirada interior, un diàleg entre l'esperit i el cos. La idea és dirigir la mirada interior de l'espectador. La mirada interior que tenim nosaltres és la tomba, la caverna. Però alhora m'interrogo sobre si aquest és el nostre veritable interior o a on rau el nostre món intern. Aquesta exposició està farcida d'interrogants. Té a veure amb el llibre *La muntanya màgica*, de Thomas Mann, quan parla de "l'anatomia de la tomba".

Al·lusió a la tomba, per tant a la mort... Fins a quin punt està

present la mort en la seva obra?

Sempre hi ha estat molt present, en el sentit que al llarg dels anys el nexa comú de la meua obra és una reflexió sobre el pas del temps, sobre la fragilitat humana i, per tant, sobre la mort.

Al catàleg es parla que Poe va anticipar en un relat una malaltia que seria descoberta molts anys després. Quina és la relació entre la creació i la ciència?

El descobriment de Poe va servir de detonant inicial de l'exposició. Hi ha un conte de Poe, *Un conte de les muntanyes escabroses*, que vaig llegir quan vaig il·lustrar la seva obra completa, que s'avançava en 51 anys al diagnòstic que va fer el pediatre Marfan sobre la malaltia que descrivia Poe. Per això se li'n diu síndrome de Marfan.

Potser és que l'art no està tan lluny de la ciència?

Per mi, l'art, la ciència i la medicina corren sempre camins paral·lels, el que passa és que mai arriben a tocar-se. El científic

treballa molt més amb la raó, i l'artista, molt més amb la passió i amb la intuïció. El que dèiem abans: Poe va aportar la intuïció i Marfan, la investigació.

En resum, la mostra tracta de posar en relleu la necessitat que té la persona humana tant del fet físic com de l'espiritual?

Vaig començar la sèrie l'any 2012 amb la intenció d'establir complicitats entre la ciència, el pensament i l'art. I sobretot anteposant el pensament a la pintura.

Contempla abans el pensament que la pintura?

Sí, perquè és una opció personal davant el que a mi em sembla la buidor i l'esteticisme, ben poc conceptual, per cert, que impregna l'art contemporani.

A banda del catàleg, n'ha fet un llibre.

Sí. Està pensat com un llibre de ciència en què han participat metges. Òbviament és un llibre de pintura, però hi queda reflectida l'aventura d'aquest projecte. Jo per aquesta exposició sen-

to una por molt gran i una il·lusió extraordinària perquè és diferent de tot el que jo he fet; diferent també en els materials: he treballat amb estampacions digitals...

Quins metges?

Els doctors Miquel Vilardell, Jaume Padrós i Màrius Petit han fet textos. El llibre l'ha patrocinat un laboratori i el distribueix l'editorial Comanegra.

Ara fa 50 anys de la seva primera exposició. Com veu la situació de l'art en aquest moment?

Crec que el panorama és desolador per una raó: des de fa temps estem en una situació que des del punt de vista cultural i artístic fa la impressió que ningú es creu res. Aquí hi ha una influència molt gran, sobretot internacionalment parlant, del mercat. I avui, crear, sobretot crear per als joves, i ja no diguem pintar, és una heroicitat.

Des de la mort d'en Tàpies, la jerarquia artística de Catalunya, de la qual vostè formava part, s'ha disgregat. Què pensa

del moment artístic del país?

La jerarquia era una mica ortopèdica perquè, pel que sigui, es va voler centrar, definir o marcar el cànon de l'art català des de Taüll fins a Tàpies. I després, el diluvi, quan aquí hem tingut la sort de tenir grans creadors en diferents llenguatges que podien cohabitar. El mateix ha passat amb la literatura, la música i la cançó. Així és que ens trobem amb un cert sentiment restrictiu. Repetint el model del Barça-Espanyol, del Serrat-Raimon. Això no em sembla bo. Tenim una cultura de gran país però un comportament de petit país. I això perjudica fins i tot el dia a dia del creador, que ha de comptar sempre amb la complexitat del seu possible espectador.

Vostè té una sala dedicada al Parlament. Què pensa dels esdeveniments succeïts a la cambra en aquests darrers mesos?

He tingut la sensació de sobresalt permanent, de decepció continuada. I ja no diré res més. No parlaré de política fins que els polítics no parlin d'art i cultura.